

приватного інтересу, а й крім того реалізує суспільно значущі принципи, такі як можливість змагальності учасників судового провадження чи досягнення істини, виконуючи таким чином одне з основних завдань держави – охорона основних прав і свобод людини і громадянина та виступаючи суб'єктом правоохоронної діяльності. Отже, необхідно ініціювати законодавче закріплення відповідних правоохоронних функцій адвокатури.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 05.07.2012 № 5076–VI // Відомості Верховної Ради України. 2013. № 27. Ст. 282.
2. Про затвердження роз'яснення з питання отримання особою свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю без проходження стажування, з урахуванням стажу роботи на посаді помічника адвоката та на підставі диплому спеціаліста про перепідготовку: рішення Ради адвокатів України № 8 від 26.02.2016 року // Збірка рішень Ради адвокатів України за 2012–2017 роки / упоряд. В. В. Красник. Х. : Фактор, 2017. 576 с.
3. Баренбойм П. Б., Резник Г. М. Адвокатура как защитник гражданского общества. Адвокат. 2004. № 8. С. 9–12.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент **Свида Олексій Георгійович**

Пигель Р.-С. І.

*студентка 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОЗАХИСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ АДВОКАТУРИ

В Україні останніми роками у правозахисній діяльності відбуваються великі перетворення, що відповідають розвитку сучасного українського соціуму. Ці зміни безпосередньо спрямовані на ефективне функціонування правової системи держави.

Наразі правозахисна політика України має спрямування на вдосконалення загалом державної правової системи та її різноманітних компонентів окремо. Це буде досягнуто при подальшій інституціалізації всіх напрямів правозахисної діяльності та при комплексному зміцненні нормативно-

правової бази. Можемо зауважити, що це досить складний процес, адже він зумовлює зміну не тільки функціонального призначення окремих державних і громадянських інститутів, що здійснюють правозахисну діяльність, а також передбачає створення цілісної, структурованої системи нормативно-правової бази, яка має на меті забезпечення стабільного та якісного функціонування сучасного громадянсько-демократичного суспільства.

Вагомим вираженням у оптимізації політики у сфері правозахисної діяльності виступає реформування всіх її інституцій у послідовному порядку. В Україні першим і далеко не останнім етапом такого реформування стало реформування всієї судової системи України.

У 2016 р. було прийнято чинний Закон України «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон), де у ч.3.ст.10 Закону вказано, що для надання професійної юридичної допомоги діє адвокатура; забезпечення права на захист від кримінального обвинувачення і представництво у суді здійснюються адвокатом, за винятком випадків, встановлених законом [4, с. 545].

Найбільш важливим моментом у реалізації правозахисної політики визначається момент взаємодій інститутів громадянського суспільства та держави, тут велике значення мала Стратегія державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні, що була затверджена Указом Президента України «Про Стратегію державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні та першочергові заходи щодо її реалізації» [3, с. 322]. Ця Стратегія спрямована на створення найбільш сприятливих умов для розвитку в Україні громадянського суспільства, запровадження ефективного механізму взаємодії його інститутів з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування на основі принципів партнерства та взаємної відповідальності та задля забезпечення здійснення і захисту прав та свобод людини і громадянина.

Важливо відмітити, що однією з умов отримання Україною статусу члена Європейського Союзу є побудова системи адвокатури, що б відповідала новітнім суспільно-політичним та економічним реаліям. У Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 рр., що була затверджена Указом Президента України 20 травня 2015 р., передбачається проведення комплексних заходів для вироблення інноваційних інституційних основ адвокатури в Україні, та приведення законодавства, яке регулює діяльність даного правозахисного інституту у відповідність до європейських стандартів.

Задля вдосконалення правозахисної діяльності одним з найважливіших кроків є здатність сформувати сучасне професійне правове мислення, що буде засновано на новій парадигмі правозахисної діяльності.

Найважливішим чинником ефективної роботи правоохоронних та правозахисних інституцій виступає відповідний рівень професійної підготовки, який базується на сучасних досягненнях юридичної освіти,

які враховують специфіку правотворчої, правоохоронної та правозахисної діяльності сучасної держави [2, с. 307].

Важливим фактором, який має великий вплив на ефективність правоохоронної діяльності інституту української адвокатури, є певний рівень правової свідомості та правової культури населення, що чи не найкраще відбиває безпосереднє сприйняття правової реальності, яка складається в процесі функціонування держави. Тому необхідно наголосити, що потрібно підвищення правосвідомості громадян, що у подальшому допоможе уникнути майбутніх порушень. Глибокі зміни в юридичній освіті і професійній підготовці фахівців в області права повинні змінити цю ситуацію в довгостроковій перспективі [5, с. 13].

Звертаючись до питання надання адвокатурі повної незалежності, можна виділити дві позиції. Перша з них визначає, що відмова від регламентації адвокатської діяльності та невтручання держави у процес здійснення професійної діяльності адвоката може забезпечити найбільш ефективно виконання покладених на неї обов'язків. Інша ж, визначає, що суть адвокатської діяльності полягає у правозахисній діяльності, що спрямована на захист прав і свобод людини і громадянина.

Підсумовуючи вищевикладене, потрібно зазначити, що значення інституту адвокатури в процесі формування та функціонування громадянського суспільства досить вагоме, адже саме адвокатура є своєрідним «буфером», що вирівнює інтереси суспільства та можливості держави. А найважливішим чинником оптимізації адвокатської правозахисної діяльності являється осучаснення нормативної бази, що визначає стратегію розвитку, яка спрямована на зміцнення правозахисної діяльності держави.

Список використаної літератури:

1. Кивалов С. В. Структурные/системные недостатки в правовых системах государств-участников и жизнеспособность системы Конвенции о защите прав человека и основных свобод. *Правове забезпечення ефективного виконання рішень і застосування практики Європейського суду з прав людини* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 15 верес. 2012 р.). Одеса, 2012. С. 13.

2. Аракелян М.Р. Правозахисна діяльність адвокатури: теоретико-правовий ракурс : монографія. Одеса: Фенікс, 2018. 386 с.

3. Про Стратегію державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні та першочергові заходи щодо її реалізації: Указ Президента України від 24 берез. 2012 р. №212/2012. Офіційний вісник Президента України. 2012. №13. Ст.322.

4. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 2 червня 2016р. № 1402-VIII // Відомості Верховної Ради України. 2016. №31. Ст. 545.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Кісліцина Ірина Олександрівна**

Пигель Р.-С. І.

студентка 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»

ТАЙМІНГ У ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТА

У ч.2 ст. 1 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» дається визначення адвокатській діяльності, що означає незалежну професійну діяльність адвоката щодо здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги клієнту. У своїй діяльності адвокат застосовує певну сукупність методів, технічних прийомів, навичок і засобів, які є адвокатською технікою. Якогось єдиного, вичерпного переліку елементів адвокатської техніки не існує. Ці методи, прийоми та засоби є результатом самостійної творчої діяльності адвокатів. Спробуємо розглянемо таку техніку адвокатської діяльності як таймінг.

Тому необхідно з'ясувати, що ж таке таймінг та як застосовується ця техніка у адвокатській діяльності. Таймінг – це процес, який вимагає професійного, відповідального та творчого підходу, у ньому потрібно визначити необхідний час для висвітлення своєї ідеї чи застосування дії. Успішність діяльності адвоката багато в чому залежить від його вміння обрати правильний момент для дії або вміння вчасно зупинитись. Разом з визначенням правильного моменту застосування певних дій, важливе місце займає й поведінка адвоката у судовому процесі, яка повинна бути бездоганною з дотриманням усіх процесуальних норм. Використання сленгових виразів, метафор, жаргонізмів, образливих виразів є не допустимим. Тільки в окремих випадках, коли необхідно передати пряму мову тієї чи іншої особи, це можливо. Але і в цьому випадку не можна порушувати вимоги етикету. За такі дії адвокат може бути притягнений до дисциплінарної відповідальності за порушення правил адвокатської етики.

Сухий і точний виклад фактів, підкріплений доказами, які будуть представлені у потрібний час, дозволить судді само зробити необхідний висновок. Прикладом цього може бути, така ситуація: у засіданні апеляційного суду однієї з областей адвокат просив поновити строк на оскарження рішення суду. Як на поважну причину посилався на те, що суддя оголосив у засіданні перерву і сказав, що про слухання справи повідомить додатково. Оскільки